

Criaturades

Gemma Pellisa Prades

Conte presentat en el 15è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

Al carrer hi fa calor, aquella calor de primera hora de les tardes d'estiu del poble, que buida els carrers i fa que els pocs que surten de casa es rasquin frenèticament els cabells, introduint-hi els dits fins a les arrels, com si així poguessin desfer-se'n. Però cada vegada que un xiquet entra al jardí nota, alleujat, com la xafogor se li desenganxa de la pell davant de la visió de la piscina. Les xiquetes entren a la casa –a l'ombra–, obren la primera porta que troben i es canvien. Ells, fent ús d'una facilitat per traure's la roba que uns anys més tard envejaran, s'han desfet de les samarretes i juguen a ruixar les amigues des de dins de la piscina. Cada vegada que algú arriba, la cerimònia es repeteix exactament igual, com si fos la primera vegada i se senten els xiscles i els riures.

De tant en tant, una de les mares, carregada amb els plats del berenar, crida son fill perquè surti de l'aigua a saludar l'amfitriona, li faci un petó moll, li desitgi celebrar (que això és el que ara compta) molts més anys i li doni el regal (sense esperar que la destinatària l'obri). Mentre n'estripa l'embolcall, Aina mira de reüll com el convidat ja ha tornat a capbussar-se i espera, amb impaciència, que acabin d'arribar tots per fer el mateix que ell i no haver de desembolicar més diaris, llibretes, vidrioles i retoladors comprats a la botiga de l'entrada del poble, allà on es proveeixen per a naixements, comunions, aniversaris i altres ocasions especials.

Els darrers de presentar-se són les cosines, que li porten un joc que encara no havia vist mai: una mena de martells grossos, pilotes de colors molt pesades, uns bastonets de fusta i porteries en miniatura. Es veu que als anglesos els agrada molt i per això Aina pensa que a Anglaterra no hi deuen haver piscines, perquè està segura

que no seria gens fàcil convèncer els altres de jugar-hi abans de berenar. Després, mentre facin la digestió, potser en tindrà alguna possibilitat.

Però quan s'acaben els entrepans, les patates, les olives i el pastís (un cóc encara calentet, que sa padrina havia acabat de fer) el grup es dispersa per primera vegada en tota la tarda i aviat el jardí queda menut per a tants xiquets (alguns de convidats; els altres, que són la majoria, perquè al poble tot se sap, tots es coneixen i tots són benvinguts). Els més agosarats s'endinsen a la casa per la porta de darrere, la que dona al jardí, per fer-se amb les nines, els legos i la cuineta. Aina, que ja hi juga la resta de l'any, ha improvisat una perruqueria fora i pinta els llavis de les més grans amb pètals de gerani que va aixafant amb els dits. Elles fullegen revistes del cor que han trobat amuntegades a l'escala i aviat comencen a xafardejar sense escrúpols, estrafant la veu de ses iaies quan van a ca Júlia, la perruquera del poble. De tant sentir-les, coneixen les misèries i les grandeses (en menor mesura) de cada casa i s'hi refereixen pel malnom de la família, sense el més mínim pudor, davant de les altres. Com més grossa la diuen, més s'engalenteixen, perquè saben que en aquell punt de la història les dones solen embalar-se i que algunes de les que escolten es neguitegen i es regiren al seient sense saber on mirar ni quina cara fer. Però les seues companyes de joc no es torben gens, perquè per a elles aquella xerrameca que han sentit repetir fins a l'avorriment no significa res, és només un element més del decorat de la perruqueria i enumeren els cornuts i les petites tragèdies familiars amb la mateixa naturalitat en què ses mares esmenten els difunts quan senten tocar a morts i intueixen qui falta. Com si tot plegat fos llei de vida i tard o d'hora tots

haguéssim de pujar dalt de l'escenari i recitar la nostra part, que (per això no cal patir) un o altre ja s'encarregarà de descriure-la amb tots els ets i uts als que no ho han presenciats.

Aina ja fa estona que n'ha perdut el fil, de les històries que expliquen les seues amigues. El sol i la bonior dels insectes l'han anat endormiscant i quan se n'adona el cel s'ha tenyit de roig i els mosquits voletegen al voltant dels fanalets del jardí. Les seues amigues han abaixat la veu i ara només xiuxiuegen com si no volguessin acabar-la de desvetllar, malgrat que ella ja s'ha deixondit i es mossega, nerviosa, els llavis de color de gerani perquè, de sobte, el cercle s'ha fet més estret i les paraules són dites a cau d'orella. Fora del redol, a Aina només li arriben les rialletes i, un cop més, s'impacienta.

Però en un obrir i tancar d'ulls es veu arrossegada al mig del cercle. Les amigues l'empenyen i se n'hi afegixen més que, en veure que en passava alguna, han sortit de la piscina i ara s'abraonen damunt seu, toquinyant-la amb les mans banyades, estirant-li el vestit, xafant-la amb els peus nus i negres. Els cossos de les amigues es vincen davant seu sense que ella en pugui seguir la trajectòria ni sentir el secret que brolla d'uns llavis als altres. Tot d'una l'alliberen i a poc a poc el cercle es dissol. Aina pot veure on són: és la part de darrere de casa seua, davant d'una de les habitacions. Fa una mica de basarda, els grans encara són fora vigilant els xiquets, que fan la darrera aviada a la piscina i la foscó ho envaeix tot. Fa per encendre el llum, però l'aturen. Per la porta del jardí entra una mica de claror dels fanalets. En tenen prou. L'han vist entrar fa una estona. Deu ser en alguna de les habitacions vestint-se. És amic seu, sou molt amics. Si li

demanes tu et farà cas. Ho volem totes, Aina. No ho hem vist mai. Saps com són? No ho sabrà ningú més, només li has de dir que ens l'ensenyi. A l'habitació. Tancarem la porta i mirarem totes alhora. Estan tots fora, aquí no hi queda ningú. Serà un moment.

Primera edició en ePUB i PDF: juny de 2012.

Aquest relat fou presentat en la 15a edició del Premi de narrativa curta per Internet TINET, inclòs dins el cartell de Premis Literaris Ciutat de Tarragona 2011-2012 convocat per l'Ajuntament de Tarragona, Òmnium Cultural del Tarragonès i el Centre de Normalització Lingüística de Tarragona, amb el patrocini de la Diputació de Tarragona.

Publicat a www.tinet.cat.

Distribució sota llicència "[Reconeixement – No Comercial – Sense Obra Derivada \(by-nc-nd\) 3.0 Espanya](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/es/)" de Creative Commons.

